

Sygn. akt VU 1614/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku H. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania H. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 23 października 2013 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt V U 1614/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 października 2013r. organ rentowy odmówił wnioskodawczyni H. Z. prawa do emerytury, podnosząc iż nie udowodniła wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu wniesionym od powyższej decyzji w dniu 28 listopada 2013r. H. Z. wniosła o jej zmianę, zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu pracy w (...) Spółdzielni (...) w B. od dnia 10 kwietnia 1979r. do dnia 28 grudnia 1996r i przyznanie prawa do emerytury.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Podniósł, iż brak podstaw do zaliczenia wnioskodawczyni do pracy w szczególnych warunkach okresu pracy w (...) Spółdzielni (...) w B. od dnia 10 kwietnia 1979r. do dnia 28 grudnia 1996r. z uwagi na to, że była wówczas członkiem Spółdzielni.

Na rozprawie w dniu 4 marca 2014r. pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie, wnosząc o zaliczenie wnioskodawczyni do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w B. od dnia 10 kwietnia 1979r. do dnia 28 grudnia 1996r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. Z., urodzona w dniu (...), złożyła w dniu 2 października 2013r. wniosek o emeryturę. Wnioskodawczyni nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę – k. 1-3 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawczynie legitymowała się okresem ubezpieczenia w rozmiarze 24 lat 2 miesięcy i 25 dni. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawczynie do ogólnego stażu pracy okresu wykonywania pracy w charakterze domownika w (...) Spółdzielni (...) w B. od dnia 19 stycznia 1978r. do dnia 31 sierpnia 1978r. oraz od dnia 15 października 1978r. do dnia 9 kwietnia 1979r. z uwagi na brak dokumentacji potwierdzającej zatrudnienie w takim charakterze, a do pracy w szczególnych warunkach okresu członkostwa w (...) Spółdzielni (...) w B. od dnia 10 kwietnia 1979r. do dnia 28 grudnia 1996r.

(dowód: decyzja z dnia 23.10.2013r. – k. 31 akt emerytalnych).

Wnioskodawczynie w okresie od dnia 19 stycznia 1978r. do dnia 31 sierpnia 1978r. oraz od dnia 15 października 1978r. do dnia 9 kwietnia 1979r. pracowała w (...) Spółdzielni (...) w B. w charakterze domownika. Jej rodzice byli wówczas członkami w/w Spółdzielni.

W dniu 10 kwietnia 1979r. wnioskodawczynie rozpoczęła pracę w (...) Spółdzielni (...) w B..

W dniu 2 października 1980r. wnioskodawczynie złożyła podanie o przyjęcie jej na członka (...) Spółdzielni (...) w B.. Uchwałą Walnego Zgromadzenia (...) w B. z dnia 9 grudnia 1980r. A. Z. została przyjęta na członka Spółdzielni. W związku z wstąpieniem do Spółdzielni uiściła wpisowe w kwocie 100zł. oraz udziały w kwocie 1000zł. Wnioskodawczynie brała udział w organach Spółdzielni: jako członek zarządu Spółdzielni w okresie od 30 maja 1986r. do 14 marca 1987r. (dowód: deklaracja przystąpienia na członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej

do dnia 28 grudnia 1996r , podanie o przyjęcie w poczet członka (...) z 2.10.1980r. – akta osobowe, pismo pełnomocnika wnioskodawczynie z dnia 19 marca 2014r. – k.26 akt)

W okresie pracy w (...) Spółdzielni (...) w B. w charakterze domownika wnioskodawczynie pracowała przy obrządki brojlerów oraz przy pracach polowych (zbierała ziemniaki).

Gdy wnioskodawczynie zawarła umowę o pracę z (...) Spółdzielnią (...) w B. od dnia 10 kwietnia 1979r. oraz po przystąpieniu do Spółdzielni w charakterze członka (9 grudzień 1980r.) w dalszym ciągu pracowała przy obrządki brojlerów (karmiła je i poila) w ośrodku drobiarskim około 10 lat. Co osiem tygodni , gdy brojlery były odstawiane do zakładów drobiarskich wnioskodawczynie zajmowała się przez około trzy dni ubojem brojlerów.

Następnie przez około 3 lata pracowała w magazynie przy przenoszeniu worków z tytoniem celem ich wietrzenia, zszywała rozprute worki z tytoniem, sprzątała magazyn.

Co najmniej od 1994r. do dnia 28 grudnia 1996r. wnioskodawczynie pracowała w Przetwórni (...)w B.. Pracując w Przetwórni wnioskodawczynie zajmowała się nakładaniem owoców i warzyw do słoików oraz ich pasteryzowaniem, sezonowo przekładaniem i przebieraniem truskawek w chłodni.

(dowód: pismo z dnia 16 lipca 1984r. o powierzeniu wnioskodawczynie obowiązków brygadzysty ośrodka drobiarskiego – akta osobowe, pismo z dnia 4 stycznia 1994r. – akta osobowe, zeznania świadka R. K. – protokół rozprawy z dnia 9 kwietnia 2014r. od minuty 3: 40 do minuty 13: 53, zeznania świadka K. G. - protokół rozprawy z dnia 9 kwietnia 2014r. od minuty 13: 54 do minuty 21:23, zeznania wnioskodawczynie - protokół rozprawy z dnia 9 kwietnia 2014r. od minuty 22:06 do minuty 29:11)

W dniu 30 września 2013r. (...) Spółdzielnia (...) w B. wystawiła H. Z. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym zaświadczyła, że wnioskodawczynie w okresie od dnia 10 kwietnia 1979r. do dnia 28 grudnia 1996r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. tj. prace wymienione w wykazie A:

- przy uboju zwierząt- dział X poz.5;

- przy zapakowywaniu i rozpakowywaniu liści tytoniu – dział X poz. 5;

- w chłodniach składowych i przyzakładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0° C- dział X poz. 7;

(dowód: świadectwo pracy w szczególnych warunkach z dnia 30 września 2013r. – akta osobowe)

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Odwołanie nie jest uzasadnione.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „**wymagany okres zatrudnienia**” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawczyni posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawczyni ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 20 lat, ukończyła 55 lat i nie jest członkiem OFE. Organ rentowy zakwestionował bowiem możliwość zaliczenia wnioskodawczyni do szczególnego stażu pracy okres zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w B. od dnia 10 kwietnia 1979r. do dnia 28 grudnia 1996r. na zasadach członkostwa w tej Spółdzielni.

Pozostawanie przez wnioskodawczynię w stosunku członkostwa z (...) Spółdzielnią (...) w B. w okresie od dnia 9 grudnia 1980r. do dnia 28 grudnia 1996r. było bezsporne. Skarżąca przyznała ten fakt, a nadto wynika on z dokumentów zgromadzonych w jej aktach osobowych w postaci deklaracji członkowskiej. Zdaniem skarżącej fakt bycia członkiem (...) Spółdzielni (...) w B. nie wyklucza jednak uznania tego okresu jej pracy, za pracę w szczególnych warunkach, skoro w rzeczywistości taką pracę wykonywała, co potwierdził jej pracodawca w wystawionym jej świadectwie pracy w szczególnych warunkach z dnia 30 września 2013r.

Stanowisko skarżącej nie zasługuje na aprobatę.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za **pracowników** zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) akt ten stosuje się do **pracowników** wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami". W myśl § 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracowniczym.

Stosownie do art. 2 k.p. **pracownikiem** jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę. A contrario osoba zatrudniona na innej podstawie prawnej niż wskazana w § 2 k.p. nie jest pracownikiem. A zatem nie jest pracownikiem osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia, umowy o dzieło, umowy agencyjnej oraz umowy o pracę nakładczą.

Pracownikami nie są natomiast członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych,.

Takie stanowisko w tej kwestii zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2005r., II UK 136/04, stwierdzając, że przepisy art. 32 ustawy o emeryturach i rentach obejmują pracę wykonywaną w ramach stosunku pracy, a nie stosunku członkostwa w spółdzielni, powołując się na podobny pogląd wyrażony przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 marca 2003r. (publ. Prawo Pracy 2003, nr 9).

Również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 14 czerwca 2004r., P 17/03, OTK ZU 2004 nr 6a, poz. 57 (Dz. U. Nr 144, poz. 1530) nie zakwestionował ograniczenia prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na wykonywanie zatrudnienia tylko w charakterze pracownika.

Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie III AUa 407/13 w wyroku z dnia 10 stycznia 2014r. podzielił tą argumentację stwierdzając, że wnioski wypływające z wykładni logiczno – językowej art. 32 ustawy o emeryturach i rentach oraz przepisów rozporządzenia z 7 lutego 1983r. (w przepisach tych mowa tylko o pracowniku), z wykładni systemowej, z wykładni historycznej (w świetle unormowań obowiązujących przed reformą ubezpieczeń społecznych w 1998r. prawo do wcześniejszej emerytury z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach dotyczyło jedynie pracowników), a także celowościowej (zamiarem ustawodawcy reformującego ubezpieczenia społeczne nie było modyfikowanie reguł dotyczących przyznawania tego prawa), zmuszają do przyjęcia tezy, że przepisy art. 32 ustawy o emeryturach i rentach nie mogą być inaczej rozumiane jak tylko w ten sposób, że prawo do emerytury w wieku niższym niż ogólny wiek emerytalny przysługuje **jedynie pracownikom** zatrudnionym w szczególnych warunkach.

Zróznicowanie uprawnień podmiotów w zależności od tego, czy praca wykonywana jest w ramach stosunku pracy, czy też na podstawie innych stosunków prawnych w obszarze prawa pracy ma charakter podstawowy i wiąże się ze szczególnymi cechami stosunku pracy, które jakościowo odróżniają go od innych stosunków prawnych, w ramach których świadczona jest praca. Wskazać także należy, że wynikające z unormowań art. 32 ustawy o emeryturach i rentach zróznicowanie uprawnień ubezpieczonych stanowi konsekwencje wcześniej istniejących różnic między pracowniczym i pozapracowniczym ubezpieczeniem społecznym, które wyrażały się przede wszystkim w

szczególnym ukształtowaniu wysokości i zasad opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w zależności od tego, czy ubezpieczony wykonywał pracę jako pracownik, czy też jako inna osoba zatrudniona.

Prezentowane przez skarżącą stanowisko, iż jej praca w rolniczej spółdzielni produkcyjnej niczym nie różniła się od pracy wykonywanej przez pracowników tej spółdzielni, a zatem winna być traktowana tak jak pracownik, nie jest trafne. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005r. (I UK 142/04, OSNP 2005/17/272), podkreślono znaczące różnice pomiędzy pracą w ramach stosunku pracy a pracą w ramach członkostwa w spółdzielni. Sąd Najwyższy zaznaczył, że nie chodzi tyle o różnice niejako „fizyczne” (w rozumieniu rodzaju, ilości, sposobu wykonywania pracy), ale formalnoprawne, a ten punkt widzenia jest rozstrzygający. Zachodzi bowiem zasadnicza różnica między pracą wykonywaną w ramach stosunku pracy, a pracą świadczoną w ramach stosunku członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej. W tym drugim wypadku prawo i obowiązek świadczenia pracy wynika ze stosunku członkostwa w spółdzielni, z którym wiąże się między innymi prawo udziału w jej zarządzaniu poprzez jej organy i inne rozwiązania instytucjonalne właściwe ruchowi spółdzielczemu, co ma określony wpływ na sposób organizacji pracy i podporządkowanie w procesie jej świadczenia. W wyroku z dnia 8 grudnia 2009 r. (I UK 186/09 OSNP 2011/13-14/189) Sąd Najwyższy po raz kolejny wyraził pogląd, że w przypadku nawiązania z pracownikiem spółdzielni produkcyjnej stosunku członkostwa dochodzi do dorozumianego rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron. Członek tej spółdzielni nie może pozostawać z nią w pracowniczym stosunku zatrudnienia. W rezultacie okres wykonywania pracy w charakterze członka nie może zostać zaliczony do stażu pracowniczego, od którego zależy nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Prawa i obowiązki członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych są uregulowane w odmienny sposób od praw i obowiązków pracowniczych. Aktem regulującym wykonywanie pracy przez członków spółdzielni była w spornym okresie ustawa z dnia 17 lutego 1961r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz. U. z dnia 4 marca 1961r.), która obowiązywała do 1 stycznia 1983r. i ustawa z dnia 16 września 1982r. - Prawo spółdzielcze (tekst jednolity - Dz.U. z 2003r. Nr 188, poz. 1848 z zm.), która obowiązuje od 1 stycznia 1983r. Art. 113 ustawy z 1961r. stanowił, że zdolny do pracy członek spółdzielni produkcyjnej ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w zakresie ustalonym przez statut lub uchwałę walnego zgromadzenia. W wyroku z dnia 22 grudnia 1972 r. (II CR 543/72 OSNC 1973/9/163) Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że artykuł 113 ustawy z dnia 17 lutego 1961r. o spółdzielniach i ich związkach statuuje swoisty stosunek prawny, odmienny zarówno od pracowniczego, jak i od spółdzielczego stosunku pracy, mianowicie stosunek wynikający z prawa i obowiązku członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej wykonywania pracy w tej spółdzielni w zakresie ustalonym przez statut lub uchwałę walnego zgromadzenia. Do tego stosunku prawnego przepisy o spółdzielczym stosunku pracy nie mają zastosowania. Z kolei art. 114 § 1 stanowił, że mogą być zatrudnieni oprócz członków także ich domownicy, inne zaś osoby jedynie dorywczo dla zapobieżenia stratom gospodarczym. W myśl § 2 art. 114 spółdzielnia mogła zatrudniać czasowo lub na stałe osoby nie będące członkami ani domownikami członków przy wykonywaniu prac wymagających szczególnych kwalifikacji, jakich członkowie nie posiadają. Wykładnia powyższych przepisów nie nasuwa wątpliwości, że członek spółdzielni nie mógł być zatrudniony w spółdzielni na podstawie umowy o pracę. Także obowiązujący od 1 stycznia 1983r. art. 155 § 1 prawa spółdzielczego stanowi, że zdolny do pracy członek spółdzielni ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w rozmiarze ustalonym corocznie przez zarząd, stosownie do potrzeb wynikających z planu działalności gospodarczej spółdzielni. Możliwe jest także zatrudnienie osób niebędących członkami spółdzielni na mocy art. 157 ustawy, zgodnie z którym spółdzielnia poza członkami i domownikami może zatrudniać stosownie do swoich potrzeb również inne osoby na podstawie umowy o pracę lub na podstawie innego stosunku prawnego, którego przedmiotem jest świadczenie pracy. Z przepisów tych wynika dostatecznie, że członkowie spółdzielni produkcyjnej mogą świadczyć pracę na rzecz spółdzielni wyłącznie w oparciu o stosunek członkostwa. Umowa o pracę lub umowy cywilnoprawne mogą zaś być zawierane jedynie z osobami, które nie są członkami rolniczej spółdzielni produkcyjnej. Tak więc członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie może świadczyć pracy na podstawie umowy o pracę. W w/w wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że choć niektóre prawa i obowiązki związane z wykonywaniem pracy członka spółdzielni mogą być podobne lub identyczne jak wynikające z zatrudnienia pracowniczego, to w sensie formalnoprawnym występują tu zasadnicze różnice i to one mają znaczenie. Nie jest natomiast tu tak istotne, że sama praca była świadczona w sposób podobny do pracy zwykłych pracowników.

W przedmiotowej sprawie H. Z. od 9 grudnia 1980r. do dnia 28 grudnia 1996r. była członkiem (...) Spółdzielni (...), brała udział w zebraniach Spółdzielni i w wyborach jej władz (w 1986/1987 była członkiem zarządu Spółdzielni). Świadczyła zatem swą pracę w związku i z powodu członkostwa w Spółdzielni. Wszystkie powyższe okoliczności świadczą zatem o tym, że w tym właśnie reżimie wykonywała swą pracę. Natomiast brak jest podstaw do twierdzenia, że pomimo, iż była członkiem spółdzielni, w rzeczywistości była zatrudniona w ramach stosunku pracy, bo to na mocy obowiązujących w spornym okresie przepisów spółdzielczych było wyłączone.

Biorąc zatem pod uwagę, że H. Z. w spornym okresie pracowała początkowo jako domownik członka (...) Spółdzielni (...) w B., a następnie jako członek tej Spółdzielni, a zatem nie wykonywała pracy jako pracownik w rozumieniu art. 2 k.p., okresu tego nie można zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach.

Określenie warunków w jakich ta praca była świadczona przez wnioskodawczynię jest bez znaczenia, gdyż z uwagi na świadczenie jej poza pracowniczym stosunkiem pracy jej wykonywanie nie może być uznane za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Na marginesie należy dodać, że wykonywana przez wnioskodawczynię praca nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach, wbrew temu co wynika z wystawionego jej świadectwa pracy w warunkach szczególnych, co wyklucza zaliczenie spornych okresów pracy do pracy w warunkach szczególnych. Poza bowiem pracami w szczególnych warunkach wymienionym w w/w świadectwie, a mianowicie przy uboju zwierząt-dział X poz.5, w chłodniach składowych i przyzakładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0^(o) C- dział X poz. 7, wnioskodawczyni wykonywała również prace, które takiego szczególnego charakteru nie miały. Jak wynika bowiem z zeznań świadków oraz wnioskodawczyni przez pierwsze 10 lat wnioskodawczyni pracowała przy karmieniu i pojeniu brojlerów. Ubojem tych zwierząt zajmowała się li tylko incydentalnie, co osiem tygodni przez najwyżej 3 dni. Praca przy obrządki zwierząt nie jest pracą w szczególnych warunkach. Przez kolejne trzy lata wnioskodawczyni pracowała w magazynie tytoniu, gdzie jednak nie wykonywała prac w szczególnych warunkach przy zapakowywaniu i rozpakowywaniu liści tytoniu wymienionych w wykazie A dział X poz. 5, jak to wynika ze świadectwa pracy, a zajmowała się przenoszeniem już zapakowanych worków tytoniu celem ich wietrzenia i zszywaniem uszkodzonych worków z tytoniem. Pracą w szczególnych warunkach nie była też praca w Przetwórni (...)w (...) polegająca na wkładaniu do słoików warzyw i owoców oraz ich pasteryzowaniu, którą wykonywała co najmniej od 1994r.

Biorąc zatem pod uwagę, że wnioskodawczyni w spornym okresie, nie pozostawała w stosunku pracy, lecz wykonywała pracę na rzecz rolniczej spółdzielni produkcyjnej w następstwie ciążącego na niej obowiązku członkowskiego, to nie ma podstaw do zaliczenia tego okresu jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Tym bardziej, że wykonywana przez wnioskodawczynię w spornych okresach praca nie była pracą w szczególnych warunkach, gdyż nie była wykonywana w takim charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W toku procesu wnioskodawczyni nie wykazała zatem, aby spełniła przesłankę wykonywania pracy w warunkach szczególnych w ilości co najmniej 15 lat. Nie spełniła zatem wymaganych prawem warunków do uzyskania prawa do emerytury, zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.